

Svend Erik Hovmand (V):

Statsministeren var så venlig at tage mit navn forfængeligt i sin svartale. Han benyttede lejligheden til at fremhæve, at der i hans regeringstid var sket en reduktion i antallet af gebyrer. Jeg vil gerne kvittere og sige, jeg synes, at det var flot og fint. Nu har jeg jo ikke fået listen endnu, men jeg mener, at det var beløb i en størrelsesorden på 200 mio. kr., man i dansk erhvervsliv blev sparet for med afskaffelsen af disse gebyrer. Det synes jeg var flot.

Jeg minder bare stilfærdigt om, at inden for de sidste 12 måneder er belastningen af de administrative byrder steget med 400 mio. kr., og det er også sket i statsministerens periode.

Statsministeren brugte udtrykket: Aldrig er så mange gebyrer blevet afskaffet på så kort tid. Helt fint, helt korrekt. Men hvis vi nu tager f.eks. de grønne afgifter, så vil man om dem kunne sige: Aldrig er så mange gebyrer og afgifter blevet indført på så kort tid og med så stort administrativt besvær. Selv flere år efter, at de er blevet indført, er man ikke i stand til at administrere dem. Og det er lige præcis her, kernen i vores diskussion er. For jeg er ganske enig med statsministeren i, at der jo ingen grund er til at slå hinanden i hovedet med fortidens synder.

Vi har alle sammen bidraget til dem, men der er grund til at sige, når nu vi i 1995-finansloven blev enige om at gøre en fælles indsats for at nedbringe bøvet, at det så er lidt ærgerligt at se, at en række af statsministerens fagministre bare trækker på skuldrene ad den beslutning. Miljø- og energiministeren, skatteministeren og en række andre ministre kører videre, som om ingenting er sket.

Selv da den afgørende rapport, som var meget alvorlig, kom her ved juletid, hvad skete der så? Så fortsatte man den 1. januar med en ny dyng af byrder, og den 1. april for en måneds tid siden kom endnu en dyng af byrder, og det er derfor, at vi er lidt kritiske.

Og så lige en bemærkning til erhvervsministeren, som siger: O.k., hvorfor se så trist på tilværelsen? Det går jo meget godt. Jeg vil gerne deltage i erhvervsministerens optimisme. Han synes, jeg overdriver lidt, når jeg taler om en tredobling, men jeg er altså nødsaget til at sige til erhvervsministeren, at i det praktiske daglige erhvervsliv oplever man ikke, at det hele er så rosenrødt.

Mange små selvstændige erhvervsdrivende synes, at det trods alt er kedeligt, at man, da statsministeren kom til at hedde Nyrup Ras-

mussen, kunne nøjes med en lønseddel med 5 lønrelaterede punkter: ATP, ferieløn osv., men nu 4 år efter kan man ikke engang få en fortrykt lønseddel hos boghandleren. De kan ikke engang nå at følge med i trykkeriet.

Nu må man selv lave sine lønsedler, og nu fylder de altså tre gange så meget. I dag er der 15 lønrelaterede punkter på en ganske almindelig lønseddel. Det er en tredobling, som rammer mange af de små erhvervsdrivende, som sidder hjemme ved køkkenbordet med voksdugen og udfylder momsskemaet og ferielønsberegninger og alt det der. Jeg tror ikke, at de føler, at det har været en gevinst at opleve de sidste 3 års udvikling.

Pernille Sams (KF):

På trods af det meget fremskredne tidspunkt kaldte erhvervsministerens svar mig herop. Erhvervsministeren brugte et meget overbærende udtryk om det, jeg havde sagt om dansk erhvervsliv, hvorefter erhvervsministeren konkluderede, at det går jo kanongodt i erhvervslivet. Det får mig til at stille et lidt uddybende spørgsmål til erhvervsministeren.

Det, jeg sagde, var, at jeg konstaterede, at sidste år stagnerede den danske industrieksport, at vi tabte markedsandele, og at vores internationale konkurrenceevne var faldet i hvert eneste af Nyrupregeringens år. Det var de tre ting, jeg konstaterede, og derfor sagde jeg, at dansk industri er presset.

Så jeg vil gerne spørge til præcisering af, hvad det er, vi forstår ved, at erhvervslivet har det kanongodt, om det var de ting, erhvervsministeren henviste til.

Mimi Jakobsen (CD):

Nu ved jeg ikke, om erhvervsministeren skal have en svarreplik. Det vil jeg heller ikke blande mig i, men jeg ville egentlig bare sige tak for i aften. Tak til de to ministre og tak til samtlige ordførere for udvist, synes jeg, stort engagement.

En enkelt bemærkning vil jeg gerne knytte til hr. Frank Aaens indlæg. Jeg synes, at spørgsmålet om, hvorfor det her opstår, når vi nu egentlig ikke ønsker det, fortjener nærmere analyse, men jeg skal ikke kaste mig ud i den i aften. Jeg prøvede indledningsvis at give nogle bud på det, og jeg tror ikke, at det er så mærkeligt, at man i et lille, relativt overskueligt samfund er tilbøjelig til at bevæge sig meget ned i detaljen, navnlig når man ikke står over for de helt store katastro-